

20 Юдита

1,1 В дванадцятому році царства Навуходоносора, який царював над ассурами в великому місті Ніневії, в днях Арфаксада, який царював над Мидами в Екватанах, 2 і збудував в Екватанах довкруги мур з тесаного каменя в широту три лікті і в довжину шість ліктів і зробив висоту муру сімдесять ліктів і його ширина п'ятдесят ліктів 3 і його башти вивів над його брамами сто ліктів і на широту їх поклав основу на шістдесят ліктів 4 і зробив її брами, брами підняті на сімдесять ліктів в висоту і широта їх сорок ліктів на вихід сили його сильних і його піших лав. 5 І в днях тих цар Навуходоносор зробив війну з царем Арфаксадом на великій рівнині, це рівнина в горах Рагава. 6 І зібралися до нього всі, що мешкають в гірських околицях і всі, що живуть в Евфраті і Тигрі і Удаспі і рівнині Аріоха царя елумаїв, і зібралися дуже численні народи, щоб стати в лави синів Хелеуда. 7 І цар Навуходоносор послав ассурів до всіх, що жили в Персії, і до всіх, що жили на заході, що жили в Кілікії і Дамаску і Лівані і Антілівані, і всіх, що жили при лиці побережжя, 8 і тих, що в народах Кармила і Галаада і верхньої Галилеї і великій рівнині Ездрилон. 9 І всіх тих, що в Самарії і її містах і на другій стороні Йордану, аж до Єрусалиму і Ватани і Хелуса і Кадиса і ріки Єгипту і Тафни і Рамеси і всієї землі Гесем, 10 аж до приходу вище від Танеоса і Мемфеоса і всіх, що мешкають в Єгипті, аж до доходу до гір Етіопії. 11 І всі, що мешкали по землі, знехтували словом Навуходоносора царя ассурів і не зібралися до нього на війну, бо не побоялися його, але він був перед ними як один чоловік, і повернули його послів з нічим в неслав'ї їхнього лица. 12 І Навуходоносор дуже розлютився на всю землю і поклявся престолом і його царством, щоб пімститися на всіх околицях Кілікії і Дамаску і Сирії, і вигубити своїм мечем всіх, що живуть в землі Моава, і синів Аммона і всю Юдею і всіх тих, що в Єгипті, аж до приходу до околиць двох морів. 13 І він став лавами в своїй силі проти царя Арфаксада в п'ятнадцятому році і переміг його на війні і завернув всю силу Арфаксада і кожного його коня і кожну його колісницю 14 і запанував його містами і прибув аж до Екватана і здолав вежі і рограбив його вулиці і його красу поставив йому в ганьбу, 15 і взяв Арфаксада в горах Рагава і прошив його своїми списами і вигубив його аж до цього дня. 16 І повернувся після цього він і весь його склад, дуже велике множество мужів вояків, і був там на відпочинку і на гостині він і його сила сто двадцять днів.

2,1 І у вісімнадцятому році в двадцять другий (день) першого місяця було слово в домі Навуходоносора царя ассурів, щоб пімститися на всій землі, так як він сказав. 2 І він скликав всіх своїх слуг і всіх своїх вельмож і поставив їм таємницю його ради і закінчив все зло землі з своїх уст, 3 і вони судили вигубити всяке тіло тих, що не пішли за словом його уст. 4 І сталося, як він закінчив свою раду, Навуходоносор цар ассурів покликав Олоферна вождя своєї сили, що був другим після нього, і сказав до нього. 5 Так говорить великий цар, пан всієї землі: Ось ти відійдеш від мого лица і візьмеш з собою довірених мужів в їхній силі, піших на сто двадцять тисяч і множество коней з дванадцять тисяч вершниками. 6 І вийдеш на зустріч всій землі на захід, бо непослухалися слова моїх уст, 7 і сповістиш їм, щоб приготували землю і воду, бо вийду проти них в моїм гніві і покрию все лице землі ногами моєї сили і їх дам їм на розграблення, 8 і їхні побиті наповнять їхні

пропасті, і всякий потік і ріка наповниться до переливання їхніми мертвими. 9 І поведу їхній полон до країв всієї землі. 10 Ти ж пішовши, забери мені всю їхню околицю, і піддадуться тобі, і мені збережеш їх до дня їхнього каранья. 11 А твоє око не пощадить непослушних, щоб видати їх на вбивство і грабунок в усій твоїй землі. 12 Бо живу я і сила мого царства, сказав я, і зроблю це в моїй руці. 13 І ти ж не переступиш якесь одне зі слів твого пана, але сповняючи сповниш, так як я тобі заповів, і не терпітимши чинити це. 14 І відійшов Олоферн від лица свого пана і покликав всіх вельмож і вождів і проводирів сили Ассура. 15 І він почислив вибраних до лав мужів, так як йому наказав його пан, на сто двадцять тисяч, і дванадцять тисяч коней з срільцями, 16 і розставив їх, так як розставляється множество до війни. 17 І він взяв верблюдів й ослів і мулів до їхнього складу, дуже велике множество, і овець і волів і кіз на їхню підготовку, яким не було числа, 18 і харч для кожного чоловіка на множество і дуже багато золота і срібла з дому царя. 19 І вийшов він і вся його сила на дорогу, щоб випередити царя Навуходносора і покрити все лице землі до заходу колісницями і кіньми і їхніми вибраними пішими. 20 І з ними пішов великий мішаний збір, наче саранча, і як пісок землі, бо не було числа від їхнього множества. 21 І пішли з Ніневії дорогою трьох днів перед лицем рівнини Вектілет і пішли з Вектілета близько гори, що по правиці верхньої Кілікії. 22 І він взяв всю свою силу, своїх піших і коней і колісницю, і пішов звідти до горішньої околиці. 23 І він вирубав Фуда і Луда і розграбив всіх синів Рассіса і синів Ізмаїла, тих, що напроти лица пустині до півдня Хелеона. 24 І перейшов Евфрат і пройшов Месопотамію і знищив всі високі міста тих, що на потоці Аврона, аж до приходу до моря. 25 І він захопив границі Кілікії і вирубав всіх, що йому протиставилися і прийшов аж до границь Яфета, що до півдня, напроти лица Аравії. 26 І окружив всіх синів Мадіяма і спалив їхні поселення і розграбив їхні стада. 27 І пішов до рівнини Дамаску в днях жнив пшениці і спалив всі їхні поля, і отари і стада дав на винищення, і розграбив їхні міста, і винищив їхні поля і вигубив всю їхню молодь лезом меча. 28 І напав його страх і тремтіння на тих, що жили на побережжю, що були в Сідоні і в Тирі, і тих, що жили в Сурі і Окіні і всіх, що жили в Ємнаані, і ті, що жили в Азоті і Аскалоні дуже його побоялися.

3,1 І післали до нього послів з мирними словами, кажучи: 2 Ось ми раби великого царя Навуходносора кладемося перед ним, роби з нами, так як миле його лицу. 3 Ось наші двори і кожне наше місце і всяке поле пшениці і отари і стада і всі пасовиська наших шатер лежать перед твоїм лицем, чини так як лиш тобі до вподоби. 4 Ось і наші міста і ті, що живуть в них, є твоїми рабами, пішовши, зустрінь їх так як є добре в твоїх очах. 5 І приходять мужі до Олоферна і сповістили йому за цими словами. 6 І зійшов до побережжя він і його сила і він наставив загони в високих містах і взяв з них на вояків вибраних мужів. 7 І прийняли його вони і вся їхня околиця з вінцями й хороводами й тимпанами. 8 І він знищив всі їхні околиці і вирубав їхні гаї, і було дано йому вигубити всіх богів землі, щоб самому йому Навуходносорові служили всі народи, і всі народи і їхні племена прозвали його богом. 9 І він прийшов проти лица Есдрилона близько Дотая, що є напроти великої юдейської ущілини, 10 і вони отаборилися між містами Геваєм і Скутом, і він був там місяць днів, щоб зібрати весь склад своєї сили.

4,1 І почули сини Ізраїля, що жили в Юдеї все, що зробив народам Олоферн вождь Навуходоносора царя ассурів, і як розграбив всі їхні святощі і дав їх на прокляття, 2 і дуже, дуже побоялися його лица і жахнулися за Єрусалим і храм їхнього Господа Бога. 3 Бо щойно були прийшли з полону, і щойно зібрався весь юдейський нарід, був освячений і посуд і жертівник і дім від опоганення. 4 І післали до кожної околиці Самарії і Кони і Веторона і Велмаїна і Єрихона і до Хова і Есора і долини Салим 5 і захопили всі вершки високих гір і мурами скріпили ті села, що в них, і поклали на склади їжу на підготовлення до війни, бо їхні поля були щойно по жнивах. 6 І великий священик Йоаким, який був в тих днях в Єрусалимі, написав тим, що жили в Ветулії і Ветоместемі, що є напроти Єсдрилома перед лицем рівнини близької до Дотаїма, 7 кажучи скріпити гірські підходи, бо через них був вхід до Юдеї, і було легко перешкодити тим, що ішли, бо прохід був вузький, всього на двох чоловік. 8 І сини Ізраїля зробили так як їм заповів великий священик Йоаким і старшини всього народу Ізраїля, які сиділи в Єрусалимі. 9 І закричали кожний чоловік Ізраїля до Бога з великою ревністю і впокорили свої душі з великою ревністю. 10 Вони і їхні жінки і їхні діти і їхня скотина і кожний їхній мешканець і куплений і найманець покали мішки на свої бедра. 11 І кожний чоловік Ізраїля і жінка і діти, що жили в Єрусалимі, впали перед лицем храму і попелом посипали свої голови і простягнули свої мішки перед лицем Господа. 12 І жертівник обкинули мішком і однодушно, ревно закричали до Бога Ізраїля, щоб не дав на розграблення їхніх немовлят і жінок на розбій і міста їхнього насліддя на знищення і святе на опоганення і погорду і радість народам. 13 І Господь вислухав їхній голос і зглянувся на їхній біль. І нарід постив багато днів в усій Юдеї і Єрусалимі перед лицем святощів Господа Вседержителя. 14 І великий священик Йоаким і всі священики, що стояли перед Господом, і господні служителі, мішками підперезавши свої бедра, приносили постійне цілопалення і молитви і добровільні дари народу, 15 і був попіл на їхніх клобуках, і кричали до Господа всією силою, щоб на добро злянувся над всім домом Ізраїля.

5,1 І сповіщено Олофернові воєводі сил ассура, що сини Ізраїля приготуються до війни, і замкнули гірські проходи і скріпили кожний вершок високої гори і поставили в рівнинах засідки. 2 І він дуже розгнівався гнівом і покликав всіх володарів Моава і вождів Аммона і всіх сатрапів побережжя 3 і сказав їм: Сповістіть же мені, сини ханаанські, хто цей нарід, що сидить в гірській околиці, і які вони міста замешкують, і множество їхньої сили, і в чому їхня сила і їхня кріпость, і хто над ними поставлений царем, володарем їхнього війська, 4 і чому понад всіх, що живуть на заході, повертають плечі, щоб не іти мені на зустріч. 5 І сказав йому Ахїор володар всіх синів Аммона: Хай же мій пан вислухає слово з уст твого раба, і сповіщу тобі правду про цей нарід, який замешкує цю гірську околицю, що мешкає близько тебе, і не вийде брехня з уст твого раба. 6 Цей нарід є з халдеїв. 7 І вони передше мешкали в Месопотамії, але не забажали іти за богами їхніх батьків, які були в землі халдеїв. 8 І вони відійшли від дороги їхніх родичів і поклонилися Богові неба, Богові, якого пізнали, і вони викинули їх з перед лица їхніх богів, і втекли до Месопотамії і жили там багато днів. 9 І їхній Бог сказав вийти з їхнього поселення і піти до землі Ханаану, і вони поселилися там, і вони наповнилися золотом і сріблом і дуже численною скотиною. 10 І вони пішли до Єгипту, бо голод покрити лице землі Ханаану, і жили там аж доки не повернулися. І

стали там великим множеством, і не було числа їхньому народові. 11 І повстав проти них цар Єгипту і обманули їх працею і цеглою, пригнобили їх і поставили їх в рабів. 12 І вони закликали до їхнього Бога, і Він побив всю єгипетську землю карами, яким не було ліку. І викинули їх єгиптяни з перед свого лица. 13 І Бог перед ними зробив червоне море сушею 14 і повів їх дорогою Синаю і Кадис Варни. І він викинув всіх, що жили в пустині, 15 і вони жили в землі аморреїв, і вигубили всіх есевонітів своєю силою. І перейшовши Йордан, унаслідили всю гірську околицю 16 і викинули з перед свого лица хананея і фезезея і евусея і сихема і всіх гергесеїв і жили в ній багато днів. 17 І доки не згрішили перед їхнім Богом, з ними було добро, бо Бог, що ненавидить неправду, є з ними. 18 Коли ж відступили від дороги, яку Він їм заповів, були дуже, дуже вигублені численними війнами і були забрані в полон до не власної землі, і храм їхнього Бога став (знищений до) основи, і їхні міста забрані були ворогами. 19 І тепер, повернувшись до їхнього Бога, прийшли з розсіяння, куди були розсіяні туди, і одержали Єрусалим де є їхні святощі, і поселилися в гірських околицях, бо вони були запустілі. 20 І тепер, владико пане, якщо ж є проступок в цьому народі і вони грішать проти їхнього Бога і побачимо, що в них є це згіршення, і підемо і завоюємо їх. 21 Якщо ж немає проступку в їхньому народі, хай же мине мій пан, щоб часом їх Господь і їх Бог не покрив їх щитом, і ми будемо в погорду перед всією землею. 22 І сталося, як Ахіор перестав говорити ці слова, і забурмотів весь нарід, що довкруг шатра, і що стояв довкола, і сказали володарі Олоферна і всі, що замешкували побережжя і Моав, щоб його зарубати. 23 Бо ми не злякаємося синів Ізраїля, ось бо нарід, в якому немає сили ані кріпості до сильної боротьби. 24 Тому ж підемо, і будуть їжею всьому твою війську, пане Олоферне.

6,1 І як спинився заколот мужів довкруги збору, промовив й Олоферн вождь сили асура перед всім народом чужинців до Ахіора і до всіх синів Моава: 2 І хто є ти, Ахіор і найняті Ефраїма, що ти в нас пророкуєш, так як сьогодні, і ти сказав не воювати проти народу Ізраїля, бо їхній Бог щитом їх покриває? І хто Бог, хіба не Навуходносор? Цей посилає свою силу і вигубить їх з лица землі, і їхній Бог не спасе їх. 3 Але ми його раби побємо їх, як одного чоловіка, і вони не встояться силі наших коней. 4 Бо знищимо їх в них, і їхні гори упяніють від їхньої крові, і їхні рівнини наповняться їхніми мерцями, і не встоїться стопа їхніх ніг перед нашим лицем, але згинуть вигубленням, каже цар Навуходносор, пан всієї землі. Бо він сказав, що не будуть знівечені слова його мови. 5 Ти ж, Ахіоре наємнику Аммона, який сказав ці слова в дні твоєї безбожності, більше не побачиш мого лица від цього дня, аж доки не пімщуся на роді тих, що з Єгипту. 6 І тоді твої легені прошиє залізо мого війська і нарід моїх слуг, і впадеш від їхніх ран, коли вони повернуться. 7 І хай мої раби відставлять тебе до гірської околиці і поставлять тебе в одному з гірських міст, 8 і не згинеш аж доки не будеш вигублений з ними. 9 І якщо віриш твоїм серцем, що не будуть захоплені, хай твоє лице не упадає. Я сказав і ніщо з моїх слів не впаде. 10 І приказав Олоферн своїм слугам, які стояли в його шатрі, взяти Ахіора і відставити його до Ветулії і видати в руки синів Ізраїля. 11 І його взяли його раби і повели його поза табір до рівнини і пішли з посеред рівнини до гірської околиці і прийшли до джерел, які були під Ветулією. 12 І як мужі міста на верху гори побачили їх, взяли свою зброю і вийшли з міста на вершок гори, і кожний муж, що кидав з праці, здержував їхній прихід і кидали на них камінням.

13 І вони підсунувшись під гору, звязали Ахіора і оставили покинутим під підніжжям гори і відійшли до свого пана. 14 Зійшовши ж сини Ізраїля з свого міста, прийшли до нього і, розв'язавши його, відвели до Ветулії і поставили його перед володарями їхнього міста, 15 якими були в тих днях, Озія син Міхи з племени Симеона і Хаврій син Готоніла і Харміс син Мелхіїла. 16 І вони скликали всіх старшин міста, і збігся кожний їхній молодець і жінки до збору, і поставили Ахіора посеред всього їхнього народу, і запитав його Озія, що сталося. 17 І відповівши, той сповістив їм слова збору Олоферна і всі слова, які він сказав посеред володарів синів асура, і те, що гучно висказав Олоферн проти дому Ізраїля. 18 І нарід, впавши, поклонилися Богові і закричали, кажучи: 19 Господи Боже неба, поглянь на їхні гордощі і помилуй пригноблення нашого роду і в цьому дні поглянь на лице тих, що тобі освячені. 20 І вони потішили Ахіора і дуже його похвалили, 21 і взяв його Озія з збору до свого дому і зробив прийняття старшинам, і цілу ту ніч прикликали Бога Ізраїля на поміч.

7,1 А на другий день Олоферн приказав всьому своєму війську і всьому своєму народові, які прийшли йому на поміч, піти проти Ветулії і захопити переходи гірської околиці і робити війну проти синів Ізраїля. 2 І в тому дні запрягся кожний їхній сильний чоловік. І їхня сила (була) сто сімдесят тисяч піших військових мужів і дванадцять тисяч кінноти без обозу і мужів, які були в них пішими, дуже велике множество. 3 І вони отаборилися в долині близько Ветулії при джерелі і розставились в широту від Дотаїма аж до Велвема і в довжину від Ветулії аж до Куамоноса, що є напроти Ездрилома. 4 А сини Ізраїля, як побачили множество їхнє, дуже перелякалися і сказали кожний до свого ближнього: Тепер ці полижуть лице всієї землі, і ані високі гори, ані пропасті, ані горби не встояться перед їхнім тягарем. 5 І кожний, взявши свою зброю і запаливши вогні на своїх баштах, осталися сторожити всю ту ніч. 6 А на другий день Олоферн вивів кожного свого коня перед лицем синів Ізраїля, що були в Ветулії, 7 І він розглянув доходи до їхнього міста і замкнув джерела вод і захопив їх і поставив над ними часті військових людей, і сам відійшов до свого народу. 8 І всі володарі синів Ісава і всі володарі народу Моава і вожді побережжя, прийшовши до нього, сказали: 9 Хай же наш пан вислухає слово, щоб не було погібелі в твоїй силі. 10 Бо цей нарід синів Ізраїля не покладають надію на свої списи, але на висоти гір, на яких вони живуть на них. Бо не є легко прийти до вершків їхніх гір. 11 І тепер, пане, не воюй з ними так як буває війна лавами, і хай не впаде ні один чоловік з твого народу. 12 Остався в твоєму таборі, бережучи кожного чоловіка з твоєї сили, і хай твої раби захоплять джерело води, яка виходить з підніжжя гори, 13 бо звідти воду беруть всі, що живуть в Ветулії, і спрага їх вигубить, і вони віддадуть їхнє місто. І ми і наш нарід підемо на сусідні вершки гір і на них отаборимося для сторожі, щоб з міста не вийшов ні один чоловік. 14 І в голоді розплинуть вони й їхні жінки й їхні діти, і поляжуть на улицах своїх помешкань раніше, ніж прийде на них меч. 15 І віддаси їм погану віддачу за те, що відступили, і не зустрінуть твоє лице в мирі. 16 І їхні слова вгодили перед Олоферном і перед всіма його слугами, і той приказав вчинити так, як сказали. 17 І відійшов табір синів Аммона і з ними п'ять тисяч синів Асура і отаборилися в долині і захопили води і джерела вод синів Ізраїля. 18 І пішли сини Ісава і сини Аммона і отаборилися в гірській околиці напроти Дотаїма. І післали з них на південь і схід напроти Егревила, що є близько Хуса, що є при потоці

Мохмур. І остале військо ассурів отаборилися на рівнині і покрили все лице землі, і поселили шатра і їхній обоз з численним народом, і були дуже великим множеством. 19 І сини Ізраїля закричали до їхнього Господа Бога, бо підупав їхній дух, бо (їх) окружили всі їхні вороги і не було як втекти з посеред них. 20 І остався довкруги них увесь збір ассурів, піші і колісниця і їхня кіннота тридцять чотири дні. І забракло в усіх тих, що жили в Ветулії води в усякому їхньому посуді, 21 і стави випорожнилися і не мали води, щоб пити до схочу кожен день, бо їм давали пити по мірці. 22 І підупали їхні діти, і жінки і молодь послабли від спраги і падали на улицах міста і в проходах брам, і більше не було в них сили. 23 І зібрався увесь нарід до Озії і володарів міста, молодь і жінки і діти, і закричали великим голосом і сказали перед всіма старшинами: 24 Хай Бог судить між вами і нами, бо ви зробили з нами велику несправедливість не заговоривши по мирному з синами Ассура. 25 І тепер немає нам помічника, але Бог продав нас в їхні руки, ми були вкинені на землю перед ними в спразі і великому вигубленні. 26 І тепер ви їх прикличте і видайте все місто на пограбування народові Олоферна і всій його силі. 27 Бо краще нам стати їм на пограбунок. Бо будемо за рабів, і житиме наша душа, і не побачимо смерти наших дітей нашими очима і жінок і наших дітей, що осталися без їхніх душ. 28 Ми вам свідчимо небом і землею і нашим Богом і Господом наших батьків, який нас карає за наші гріхи і за проступки наших батьків, щоб не зробив згідно з цими словами в сьогоднішньому дні. 29 І серед збору був великий плач всіх однодушно, і закричали до Господа Бога великим голосом. 30 І сказав до них Озія: Будьте мужні, брати, терпітимемо ще пять днів, в яких Господь Бог наш поверне до нас своє милосердя, бо не покине нас до кінця. 31 Коли ж вони минуть і до нас не прийде поміч, зроблю за вашими словами. 32 І розсипався нарід до свого табору і пішли на стіни і вежі їхнього міста і відіслали жінок і дітей до їхніх домів. І були у великому пригнобленні в місті.

8,1 І в тих днях почувла Юдита дочка Мерарія сина Окса, сина Йосифа, сина Озіїла, сина Елкія, сина Ананія, сина Гедеона, сина Рафаїна, сина Ахітова, сина Ілія, сина Хелкія, сина Еліява, сина Натанаїла, сина Саламіїла, сина Сарасада, сина Ізраїля. 2 І її чоловік Манассія з її племені і її батьківщини. І він помер в днях жнива ячменю. 3 Бо наглядав над тими, що вязали снопи в полі, і опалення прийшло на його голову, і він впав на своє ліжко і викінчився в своїм місті Ветулії, і похоронили його з його батьками в полі, що між Дотаїмом і Валамоном. 4 І Юдита була вдовою в своїм домі три роки і чотири місяці. 5 І зробила собі шатро на кривлі свого дому і поклала на свої рамена мішок, і на ній була одіж її вдівства. 6 І вона постила всі дні свого вдівства за вийнятком навечіря субот, і субот, і навечіря нових місяців, і нові місяці, і празники і святкові дні дому Ізраїля. 7 І вона була гарна на вид і дуже красуня виглядом. І оставив їй Манассія її чоловік золото і срібло і рабів і рабинь і скотину і поля, і вона осталася над ними. 8 І не було такого, хто наніс би на неї погане слово, бо вона дуже боялася Бога. 9 І вона почувла погані слова народу проти володаря, бо підупали духом від браку води, і Юдита почувла всі слова, які сказав до них Озія, так як поклявся їм видати місто ассурам після п'ятьох днів. 10 І піславши свою служницю, що була наставлена над всіма її маєтками, покликала Озію і Хаврія і Харміна старшин її міста, 11 і вони прийшли до неї, і вона їм сказала: Послухайте ж мене володарі тих, що живуть в Ветулії. Бо не добре ваше слово, яке ви сказали перед народом в цьому дні і ви поставили цю

клятву, яку ви сказали між Богом і вами і сказали, що віддасте місто вашим ворогам, якщо в них Господь не поверне до нас поміч. 12 І тепер хто ви, що ви випробували Бога в сьогоднішньому дні і стали понад Бога серед людських синів? 13 І тепер ви вишукали Господа Вседержителя і нічого не пізнаєте до віку. 14 Бо не знайдете глибину людського серця і не захопите слів його ума. І як Бога, що створив це все, дослідите і пізнаєте його ум і впізнаєте його розуміння? Зовсім ні, брати, не гнівить нашого Господа Бога. 15 Бо якщо Він не бажає допомогти вам в п'яти днях, Він має владу в скільки днів бажає виконати, чи і знищити нас перед лицем наших ворогів. 16 Ви ж не захопили ради вашого Господа Бога, бо Бог не як чоловік, щоб йому грозити, ані як людський син, щоб захитатися. 17 Тому памятаючи те спасіння, що від Нього, прикличмо Його на нашу поміч, і Він вислухає наш голос, якщо Йому буде миле. 18 Бо не повстав в наших родах, ані немає в сьогоднішньому дні ані племя, ані роду, ані народу, ані міста з вас, які поклоняються богам зробленим руками, так як сталося в попередніх днях, 19 через що наші батьки були віддані на меч і на розграблення і впали великим падінням перед нашими ворогами. 20 Ми ж не пізнали іншого Бога oprіч Нього. Через це надіємося, що не знехтує нами, ані нашим родом. 21 Бо коли ми будемо забрані так буде забрана вся Юдея, і наші святощі будуть розграблені, і їхнє опоганення вимагатиметься з нашої крові 22 і вбивство наших братів і полонення землі і спустошення нашого насліддя, буде повернене на нашу голову в народах, де лиш там послужимо, і будемо спотиканням і погордою перед тими, що нас придбали. 23 Бо наше рабство не вийде на ласку, але на безчестя поставить його Господь Бог наш. 24 І тепер, брати, покажیم нашим братам, томущо від нас залежить їхня душа, і за нами скріпити святе і дім і жертівник. 25 За це все дякуватимемо нашому Господеві Богові, який випробує нас так як і наших батьків. 26 Памятайте, що Він зробив з Авраамом, і як випробував Ісаака, і що сталося в Месопотамії Сирійській Якові, що пас вівці Лавана брата своєї матері. 27 Бо не спалив так як їх, щоб випробувати огнем їхнє серце, і не покарав нас, але на попередження Господь бичує тих, що приближаються до нього. 28 І сказав до неї Озія: Все, що ти сказала, в добрім серці ти сказала, і немає нікого, хто протиставиться твоїм словам. 29 Бо твоя мудрість явна не від нині, але від початку твоїх днів ввесь нарід пізнав твою мудрість, так як добрим є розположення твого серця. 30 Але нарід був дуже спрагнений і змусили нас зробити так як ми їм сказали і навести на нас клятву, яку не можемо переступити. 31 І тепер помолися за нас, бо ти є побожна жінка, і Господь пішле дощ, щоб наповнити наші стави, і більше не послабнемо. 32 І сказала їм Юдита: Послухайте мене, і зроблю діло, яке буде на роди родів синам нашого роду. 33 Ви станете при брамі цієї ночі, і я вийду з моєю служницею, і в днях, після яких ви сказали, що видасте місто нашим ворогам, Господь відвідає Ізраїль моєю рукою. 34 Ви ж не вивідаєте моє діло, бо не скажу вам аж доки не закінчиться те, що я чиню. 35 І сказав Озія і володарі до неї: Іди в мирі, І Господь Бог перед тобою на пімсту нашим ворогам. 36 І повернувшись з шатра пішли до своїх призначень.

9,1 Юдита ж впала на лице і поклала попіл на свою голову і стягнула мішок, який зодягнула, і якраз приносилося в Єрусалимі в божому домі ладан того вечора, і Юдита закричала великим голосом до Господа і сказала: 2 Господи Боже мого батька Симеона, якому Ти дав в руку меч, щоб пімститися на чужинцях, які

розв'язали лоно дівчини, щоб осквернити, і оголили члени на сором, і опоганили лоно на пониження, бо Ти сказав: Так не буде, і зробили. 3 За це Ти дав їхніх володарів на вбивство і їхнє ліжко, яке прийняло їхню обману, обманене на кров, і ти побив рабів з сильними і сильних на їхніх престолах, 4 і Ти дав їхніх жінок на грабунок і їхніх дочок на полон і всю їхню здобич на поділ для синів Тобою улюблених, і вони заревнували твоєю ревністю і зогидили опоганенням їхньої крові і прикликали Тебе на поміч. Боже, Боже мій, і вислухай мене вдову. 5 Бо Ти зробив те, що раніше від цих, і це, і пізніше, і тепер Ти і знаєш те, що надходить, і сталося те, що Ти взнав, 6 і є те, що Ти приказав, і сказали: Ось ми є. Бо всі твої дороги готові, і твій суд в передбачанні. 7 Бо ось асури розмножилися в їхній силі, піднялись високо на коні і вершнику, стали гордими в руці піших, довірилися на щит і на спис і лук і пращу і не пізнали, що Ти Господь, що розбиває війни. 8 Господь імя Тобі. Ти роздери їхню силу в твоїй силі і зведи на ніщо їхню силу в твоїм гніві. Бо вони врадили опоганити твоє святе, осквернити помешкання спочинку імени твоєї слави, знищити залізом ріг твого жертівника. 9 Поглянь на їхню гордість, пішли твій гнів на їхні голови, дай в мою вдовину руку ту силу, що я задумала. 10 Побий раба устами моєї обмани з володарем і володаря з його слугою. Побий їхню величність рукою жінки. 11 Бо твоя сила не в множестві, ані твоя міць не в кріпких, але Ти є Богом пригноблених, Ти є помічником принижених, помічником хворих, оборонцем зневірених, спасителем безнадійних. 12 Так, так Боже мого батька, і Боже насліддя Ізраїля, Пане неба і землі, Створителю вод, Царю всього твого творіння, Ти вислухай моє благання 13 і дай мені слово і обману на зранення і на синяк їм, які врадили погане проти твого завіту і твого освяченого дому і вершка Сіона і дому насліддя твоїх синів. 14 І зроби над всім твоїм народом і всіма племенами пізнання, щоб взнали, що Ти є Бог, Бог всієї сили і кріпости, і що немає іншого, що покриває щитом рід Ізраїля, хіба лиш Ти.

10,1 І сталося, як вона перестала кликати до Бога Ізраїля і закінчила всі ці слова, 2 і вона встала від лежання і покликкала свою служницю і пішла до дому, в якому перебувала в ньому в днях суботи і в свої празники, 3 і скинула мішок, яким була зодягнена і скинула одіж свого вдівства і помила тіло водою і помазалася дорогим миром і розчесала волосся своєї голови і поклала покривало на себе і зодягнула одіж своєї радості, якою зодягалася в днях життя свого чоловіка Манассії, 4 і взяла сандали на свої ноги і поставила обручки і нашійники і перстені і навушники і всю свою прикрасу і дуже прикрасилася, щоб обманути очі мужчин, які лиш її побачать. 5 І вона дала своїй служниці бурдюк вина і посудину олії і наповнила торбу праженим ячменем і клаптями фігів і чистими хлібами і склала весь свій посуд і дала їй. 6 І вони вийшли до брами міста Ветулії і знайшли тих, що стояли при ній, Озію і старшин міста Хавріна і Харміна. 7 Як же побачили її, що її лице було змінене і її одіж перемінена, і дуже, дуже здивувалися її красою і сказали їй: 8 Бог наших батьків хай дасть тобі ласку і завершити твої замисли на радість синів Ізраїля і вивищення Єрусалиму. 9 І вони поклонилися Богові. І вона сказала до них: Прикажіть відкрити мені браму міста, і вийду, щоб довершити справу, про яку ви говорили зі мною. І вони приказали молодцям відкрити їй, так як сказала. 10 І зробили так. І Юдита вийшла, вона і її рабиня з нею. Гляділи ж за нею мужі міста аж доки не зійшла з гори, аж доки не перейшла долину і більше її не бачили. 11 І йшли долиною прямо, і зустріла її сторож асурів. 12 І взяли її і запитали: Чия ти і

звідки йдеш і куди прямуєш? І вона сказала: Я єврейська дочка і втікаю від їхнього лица, бо будуть видані вам на знищення. 13 І я іду до лица Олоферна вождя вашої сили, щоб сповістити слова правди, і покажу перед його лицем шлях за яким піде і запанує всією гірською околицею, і не згине з його мужів ні одне тіло, ані дух життя. 14 Як же мужі почули її слова і поглянули на її лице і воно було перед ними дуже подивугідне красою, і сказали до неї: 15 Ти спасла твою душу, поспішившись прийти до лица нашого пана. І тепер піди до його шатра, і (деякі) з нас тебе проведуть, аж доки не віддадуть тебе в його руки. 16 Коли ж станеш перед ним, не злякайся твоїм серцем, але сповісти за твоїми словами, і він вчинить тобі добро. 17 І вибрали з поміж себе сто мужів і привели її й служницю її, і повели їх до шатра Олоферна. 18 І було збіговисько в усьому таборі бо розголошено по шатрах її прихід. І прийшовши, окружали її, як вона стояла перед шатром Олоферна, аж доки не сповістили йому про неї. 19 І дивувалися її красою і дивувалися синам Ізраїля через неї, і кожний сказав до свого ближнього: Хто погордує цим народом, що має в себе таких жінок? Бо не є добре оставити з них одного чоловіка, які, як оставлені, зможуть обманути всю землю. 20 І вийшли ті, що сиділи в Олоферна і всі його слуги і ввели її до шатра. 21 І Олоферн лежав на своїм ліжку під покриттям, що було виткане з багрянці і золота і смарагду і дорогоцінного каміння. 22 І сповістили йому про неї і він вийшов до передпокою, і перед ним ішли сріблі світила. 23 Як же Юдита прийшла перед лице його і його рабів, всі здивувалися красою її лица. І вона, впавши на лице, поклонилася йому, і його раби підняли її.

11,1 І сказав до неї Олоферн: Кріпися, жінко, не бійся твоїм серцем, бо я не вчинив зла людині, що забажала служити Навуходносорові цареві всієї землі. 2 і тепер твій нарід, що живе в гірській околиці, якщо б не зневажили мене, я не підняв би мого списа проти них. Але вони собі це зробили. 3 І тепер скажи мені задля чого ти від них втекла і прийшла до нас. Бо ти прийшла на спасіння. Кріпися, житимеш цієї ночі й на далі. 4 Бо немає нікого хто б тебе скривдив, але тобі зроблять добро, так як буває слугам мого пана царя Навуходносора. 5 І Юдита сказала до нього: Прийми слова твоєї рабині, і хай твоя слугиня заговорить перед твоїм лицем, і не сповіщу брехні моему панові цієї ночі. 6 І якщо підеш за словами твоєї служниці, Бог довершить тобою діло, і мій пан не відступить від своїх прагнень. 7 Бо хай живе Навуходносор цар всієї землі і хай живе його сила, який післав тебе, щоб випрямити всяку душу, бо не тільки люди через тебе йому послужать, але й звірі поля і скотина і птахи неба через твою силу житимуть під Навуходносором і всім його домом. 8 Бо ми почули твою мудрість і прекрасні подвиги твоєї душі, і сповіщено всій землі, що ти одинокий добрий в усьому царстві і сильний в розумінню і подивугідний в провадженню війни. 9 І тепер слово, яке Ахіор сказав в твоїм зборі, ми почули його слова, бо схопили його мужі Ветулії, і він їм сповістив все, що він висказав перед тобою. 10 Тому, володарю пане, не відкинь його слів, але поклади їх в твоїм серці, бо вони правдиві. Бо наш рід не буде покараним, ані не переможе їх меч, якщо вони не згрішать проти їхнього Бога. 11 І тепер, щоб мій пан не став відкинутим і невдахою і смерть впала на їхнє лице, і їх захопив гріх, в якому прогнівають їхнього Бога, коли вчинять зло. 12 Оскільки їм забракло їжі і пропала вся вода, вони вчинили раду накинутись на свою скотину і все, що їм Бог своїми законами заборонив їсти, вони рішили спожити. 13 І первоплоди зерна і десятини вина й олії, які зберігали освяченими для священників, що стоять в

Єрусалимі перед лицем нашого Бога, вони судили спожити те, до чого не дозволено ані руками доторкнутися нікому з народу. 14 І післали до Єрусалиму, - бо й ті, що там живуть зробили це, - тих, що принесуть їм дозвіл від старшин. 15 І буде, як лиш буде сповіщено їм і зроблять, вони будуть видані тобі на вигублення в тому дні. 16 Тому я, твоя рабиня, пізнавши це все, втекла з перед їхнього лица, і Бог мене післав зробити з тобою діла, через які здивується вся земля, ті, що лиш почують про них. 17 Бо твоя рабиня побожна і служить вночі і вдень небесному Богові. І тепер, мій пане, останись при тобі і твоя рабиня вийде вночі до долини і помолюся до Бога, і Він мені скаже коли вони зробили їхній проступок. 18 І пішовши, принесу тобі (вістку), і ти вийдеш з усією твоєю силою, і немає (нікого), хто з них встоїться проти тебе. 19 І я проведу тебе через Юдею аж доки не прийдеш перед Єрусалим і поставлю твій престіл посеред нього, і поведеш їх як овець, в яких немає пастиря, і перед тобою собака не забреше своїм язиком. Бо це мені сказано за моїм передбаченням і мені сповіщено, і я післана тобі сповістити. 20 І її слова були милими перед Олоферном і перед всіма його слугами, і вони здивувалися її мудрості і сказали: 21 Немає такої жінки від краю аж до краю землі з гарним лицем і розумними словами. 22 І сказав до неї Олоферн: Бог добре вчинив, піславши тебе перед народом, щоб була сила в наших руках, а загибіль в тих, що зневажили мого пана. 23 І тепер ти є красна твоїм видом і добра в твоїх словах. Бо якщо вчиниш так як ти сказала, твій Бог буде моїм Богом, і ти сядеш в домі царя Навуходносора і будеш славною по всій землі.

12,1 І він приказав ввести її туди, де кладеться його столовий посуд і приказав накласти її з його м'ясива і пити його вино. 2 І сказала Юдита: Не їстиму з них, щоб не було згіршення, але послужуся з того, що зі мною. 3 І сказав до неї Олоферн: Якщо ж забракне те, що є з тобою, звідки візьмемо подібне до них, щоб тобі дати? Бо немає з нами (нікого) з твого роду. 4 І сказала Юдита йому: Хай живе твоя душа, мій пане, бо твоя рабиня не спожіє те, що є зі мною, поки Господь не зробить моєю рукою те, що зарядив. 5 І слуги Олоферна повели її до шатра, і вона спала до півночі. І вспала при ранній сторожі. 6 І вона післала до Олоферна, кажучи: Хай прикаже ж мій пан дозволити твоїй рабі вийти на молитву. 7 І Олоферн приказав сторожам не боронити їй. І вона осталася в таборі три дні. І вона виходила по ночах в долину Ветулії і милася в таборі при джерелі води. 8 І як вийшла, молилася Господеві Богові Ізраїля, щоб випрямив її дорогу на піднесення синів її народу. 9 І ввійшовши, чистою оставалася в шатрі, аж доки їй не приносили їжу у вечорі. 10 І сталося четвертого дня зробив Олоферн бенкет самим своїм рабам і не покликав на бенкет нікого з тих, що при руках. 11 І сказав Вагоєві євнухові, який був наставлений над усім, що його: Пішовши ж, переконай жінку єврейку, яка є в тебе, щоб прийшла до нас і їла і пила з нами. 12 Бо ось встидно нашому лицю, якщо відпустимо таку жінку, не будши в її товаристві. Бо якщо цю не притягнемо, вона нас висміє. 13 І вийшов Вагоя з перед лица Олоферна і ввійшов до неї і сказав: Хай не вагається ж ця гарна рабиня, пішовши до мого пана, бути прославленою перед його лицем і пити з нами вино на радість і бути в цьому дні як одна з дочок синів асурів, які usługують в домі Навуходносора. 14 І сказала до нього Юдита: І хто я, щоб спротивитися моему панові? Бо все, що є миле в його очах, поспішившись, зроблю, і це буде мені радістю, аж до дня моєї смерті. 15 І вставши, прикрасилася одіжжю і всією жіночою прикрасою і прийшла

її рабиня і постелила їй напроти Олоферна на землі скіри, які взяла в Вагоя для неї на щоденну потребу, щоб, сівши на них, їсти. 16 І Юдита, ввійшовши, сіла і серце Олоферна було полонене нею, і його душа зрушена, і він дуже жадав з нею бути. І очікував час, щоб доторкнутися до неї, від того дня, як її побачив. 17 І сказав до неї Олоферн: Пий же і будь веселою з нами. 18 І сказала Юдита: Пю ж, пане, бо сьогодні звеличилося в мені моє життя понад всі дні мого буття. 19 І взявши, поїла і попила перед ним те, що приготувала її рабиня. 20 І розвеселився нею Олоферн і випив дуже багато вина, стільки, що не випив ніколи в одному дні від коли він народився.

13,1 Коли ж прийшов вечір, поспішилися його раби, щоб відійти. І Вагоя замкнув шатро зі зовні і відпустив слуг з перед лица свого пана, і вони пішли до своїх ліжок. Бо всі були змучені, томущо було багато пиття. 2 Осталася ж Юдита одна в шатрі, і Олоферн лежав на своїм ліжку, бо він був залитий вином. 3 І сказала Юдита своїй рабині, щоб стояла зі зовні її спальні і очікувала її відходу, так як кожного дня, бо сказала, що вийде на свою молитву. І Вагоеві сказала за цими словами. 4 І всі відійшли від лица, і ніхто не остався в спальні від малого аж до великого. І Юдита ставши при його ліжку сказала в свому серці: Господи Боже всієї сили, поглянь в цій годині на діла моїх рук, на вивищення Єрусалиму. 5 Бо тепер час допомогти твому насліддю і чинити мої задуми на побиття ворогів, які повстали проти нас. 6 І прийшовши до стовпа ліжка, який був коло голови Олоферна, взяла з нього його меч 7 і приблизилася до ліжка, схопила його за волосся голови, і сказала: Скріпи мене, Господи Боже Ізраїля, в цьому дні. 8 І вдарила його по шиї двічі своєю силою і відрубала йому голову в нього. 9 І вона відкотила його тіло з покривала і стягнула покриття з стовпів. І вкоротці вийшла й дала голову Олоферна своїй служниці, 10 і та вкинула її до торби їхніх страв. І обі вийшли разом за їхнім звичаєм на молитву. І пройшовши табір, окружили ту долину і вийшли на гору Ветулії і прийшли до її брам. 11 І сказала Юдита здалека сторожам при брамах: Відкрийте, відкрийте ж браму. З нами Бог, наш Бог, щоб зробити ще силу в Ізраїлі і міць з ворогами, так як і зробив сьогодні. 12 І сталося, як мужі її міста почули її голос, поспішилися, щоб зійти до брами їхнього міста і прикликали старшин міста. 13 І збіглися всі від малого аж до великого, бо її прихід був їм неймовірним, і вони відкрили браму і прийняли їх і, запаливши огонь для світла, окружили їх. 14 Вона ж сказала до них великим голосом: Хваліть Бога, хваліть. Хваліть Бога, який не відставив його милості від дому Ізраїля, але побив наших ворогів моєю рукою цієї ночі. 15 І витягнувши голову з торби, показала і сказала їм: Ось голова Олоферна вождя сили Ассурів, і ось покриття, на якому він лежав в його п'янстві. І Господь побив його рукою жінки. 16 І хай живе Господь, який мене оберіг на моїй дорозі, якою я пішла, бо цього на свою згубу обдурило моє лице, і він не зробив проступку зі мною на опоганення і сором. 17 І весь нарід дуже здивувався і, схилившись, поклонилися Богові і сказали однодушно: Благословенний Ти, Боже наш, що Ти в сьогоднішньому дні упокорив ворогів твого народу. 18 І сказав їй Озія: Благословенна ти, дочко, в Найвищого Бога понад всіх жінок, що на землі, і благословенний Господь Бог, що створив небеса і землю, який випрямив тебе на рану голови володаря наших ворогів. 19 Бо твоя надія не відступить з серця людей, що памятають Божу силу на віки. 20 І хай тобі це Бог зробить на вічну висоту, щоб покласти на тебе добро, за те, що ти не пощадила

твою душу через впокорення нашого роду, але вийшла на зустріч нашому упадку, пішовши в правді перед нашим Богом. І ввесь нарід сказав: Хай буде, хай буде.

14,1 І сказала їм Юдита: Послухайте ж мене, брати, і взявши цю голову повіште її на вежі наших стін. 2 І буде коли лиш засвітає ранок і на землю зійде сонце, візьмете кожний вашу зброю і вийдете кожний сильний чоловік з міста і поставите вождя над ними наче ідете на рівнину проти сторожі синів ассурів, і не підете. 3 І вони, беручи свою зброю, підуть до свого табору і збудять вождів сили ассурів. І разом побіжать до шатра Олоферна і не знайдуть його, і на них нападе страх, і вони втечуть з перед вашого лиця. 4 І йдучи за ними, ви і всі, що живуть в усій границі Ізраїля, розсиплете їх на їхніх дорогах. 5 Заки ж це зробите покличете мені Ахіора амманіта, щоб побачивши, впізнав того, хто зневажив дім Ізраїля і його послав до нас наче на смерть. 6 І вони покликали Ахіора з дому Озії. Як же він прийшов і побачив голову Олоферна в руці одного мужа в зборі народу, впав на лице, і його дух вийшов. 7 Як же підняли його, він припав до ніг Юдити і поклонився її лицю і сказав: Благословенна ти в усьому поселенні Юди і в усякому народі, які почувши твоє ім'я, жажнуться. 8 І тепер сповісти мені, що ти зробила в цих днях. І Юдита сповістила йому посеред народу все, що зробила від того дня, коли вийшла, аж доки не заговорила до них. 9 Як же вона перестала говорити, закричав нарід великим голосом і видав веселий голос в їхньому місті. 10 Ахіор, бачачи все, що зробив Бог Ізраїля, дуже повірив Богові і обрізав тіло свого кінця і додався до дому Ізраїля аж до цього дня. 11 Коли ж настав ранок, і звисили голову Олоферна з стіни, і кожний чоловік взяв свою зброю і вийшли в лавах на схили гори. 12 А сини асура, як їх побачили, післали до своїх проводирів. Вони ж пішли до вождів і тисячників і до всіх їхніх проводирів. 13 І приходять до шатра Олоферна і сказали тому, що був над всім, що його: Збуди ж нашого пана, бо раби наважились зійти проти нас на бій, щоб бути вповні вигубленими. 14 І ввійшов Вагоря і застукав в двері шатра, бо він думав, що той спав з Юдитою. 15 Як же ніхто не відповів, відкривши, він ввійшов до спальні і знайшов його на долівці вкинутим, мертвим, і його голова забрана в нього. 16 І закричав великим голосом з плачем і стогоном і сильним криком і роздер свою одіж. 17 І ввійшов до шатра, де Юдита спочивала, і не знайшов її. І вийшов до народу, кричачи: 18 Зрадили раби, одна жінка єврейка вчинила ганьбу проти дому царя Навуходносора. Бо ось Олоферн на землі, і на ньому немає голови. 19 Як же почули ці слова володарі сили асура, роздерли свою одіж, і дуже жажнулася їхня душа, і їхній крик і вереск посеред табору був дуже великий.

15,1 І як почули ті, що були в шатрах, жажнулися від того, що сталося, 2 і на них напало тремтіння і страх, і не було чоловіка, що оставався ще перед лицем ближнього, але розпливаючись однодушно втекли всякою дорогою рівнини і горішньої околиці. 3 І отаборені в горішній околиці довкруги Ветулії повернулися до втечі. І тоді сини Ізраїля, кожний з них чоловік вояк, висипалися проти них. 4 І післав Озія до Ветомастема і Ховея і Коли і до кожної границі Ізраїля тих, що сповіщали про те, що сталося, і щоб всі вояки висипалися, щоб їх вигубити. 5 Як же почули сини Ізраїля, всі однодушно напали на них і вирізали їх аж до Хови. Так само ж і ті, що з Єрусалиму, прийшли і з усієї гірської околиці, бо їм сповістили те, що сталося з табором їхніх ворогів. І ті, що в Галааді і ті, що в Галилеї, побили їх великим побиттям, аж доки не прийшли до Дамаску і його околиць. 6 А осталі, що

жили в Ветулії, напали на табір ассурів і розграбили їх і дуже збагатилися. 7 А сини Ізраїля, що поверталися з побиття, заволоділи осталим, і села і двори в гірській околиці і рівнині заволоділи багатьма здобиччями бо було дуже велике множество. 8 І великий священик Йоаким і старшина синів Ізраїля, що жили в Єрусалимі, прийшли подивитися на добро, яке зробив Господь Ізраїлеві, і побачити Юдиту і поговорити з нею мирно. 9 Як же прийшли до неї, поблагословили її всі однодушно і сказали до неї: Ти вивищення Єрусалиму, ти велика радість Ізраїля, ти велика похвала нашого роду. 10 Ти зробила це все твоєю рукою, ти зробила добро з Ізраїлем, і це сподобалося Богові. Будь благословенна в Господа Вседержителя на вічний час. І весь нарід сказав: Хай буде. 11 І весь нарід грабив табір тридцять днів. І дали Юдиті шатро Олоферна і весь столовий посуд і ліжка і миски і весь його посуд, і вона, взявши, поклала на свого осла і запрягла свої колісниці і покала це на них. 12 І збіглася кожна жінка Ізраїля, щоб її побачити і її поблагословили і зробили для неї танки між собою, і вона взяла галузки в свої руки і дала жінкам, що з нею. 13 І увінчали оливковим вінцем її і тих, що з нею, і вона випереджала весь нарід провадячи всіх жінок в танку, і ішов за ними кожний озброєний чоловік Ізраїля з вінцями і піснями на своїх устах. 14 І Юдита почала це визнання в усьому Ізраїлю і за нею весь нарід співав цю хвалу:

16,1 І сказала Юдита: Починайте Богові моєму в тимпанах, співайте Господеві в цимбалах, грайте Йому псалом і хвалу, співайте і прикрикуйте його імя, 2 бо Господь - Бог, що нищить війни, бо спас мене з руки того, що мене переслідував, в його таборах, посеред народу. 3 Прийшов ассур з гір з півночі, прийшов з десятками тисяч своєї сили, що їх множество загатило потоки, і їхній кінь покрив горби. 4 Він сказав спалити мої гори і вигубити мою молодь мечем і тих в мене, що ссуть, покласти на основу, і моїх немовлят дати на розграблення, і моїх дівчат на грабунок. 5 Господь Вседержитель перекреслив їм рукою жінки. 6 Бо не впав їхній сильний від молодого, ані не побили його сини титанів, ані не повстали на нього високі великани, але Юдита дочка Мерарія своїм гарним лицем його роззброїла, 7 бо вона скинула одіж свого вдівства на піднесення прибитих в Ізраїлі, намастила своє лице мастю 8 і завязала своє волосся в зачіску і взяла льняну одіж, щоб його обманути. 9 Її обува захопила його око, і її краса взяла в полон його душу, меч прошив його шию. 10 Здригнулися перси від її очайдушності, і миди жахнулися від її сміливості. 11 Тоді мої пригноблені закричали, і злякалися мої немічні і вигукнули, підняли їхній голос і були перекиннені. 12 Сини дівчат прошили їх і побили їх як дітей зрадників, вони згнули від бою мого Господа Бога. 13 Заспіваю моєму Богові нову пісню! Господи, Ти великий і славний, дивний силою, непереможний. 14 Тобі хай служить все твоє створіння. Бо Ти сказав, і сталося. Ти післав твого духа, і збудував. І немає (нікого), хто встоїться проти твого голосу. 15 Бо Він порушить гори від основ з водами, каміння ж від лица твого розтопиться, як віск. А на тих, що Тебе бояться, Ти змилосердишся над ними. 16 Бо всяка жертва замала на милий запах, і весь жир замаленький Тобі на цілопалення. Хто ж боїться Господа завжди великий. 17 Горе народам, що повстають проти мого народу. Господь Вседержитель пімстить їх в дні суду, щоб дати огонь і хробаки в їхніх тілах, і заплачуть в слабості на віки. 18 Як же прийшли до Єрусалиму, вони поклонилися Богові, і коли нарід очистився, принесли свої цілопалення і свої добровільні жертви і дари. 19 І Юдита поклала весь посуд Олоферна, який дав їй

нарід, і балдахим, який вона взяла собі з його спальні, дала на дар Богові. 20 І нарід радів в Єрусалимі перед лицем святих три місяці, і Юдита осталася з ними. 21 А після цих днів кожний відійшов до свого насліддя, і Юдита відійшла до Ветулії і осталася над своїм маєтком. І стала в її часі славною в усій землі. 22 І численні її бажали, і її не пізнав муж всі дні її життя, від того дня, коли помер її чоловік Манассія і додався до свого народу. 23 І вона дуже поступала вперед у величі і постарілася в домі свого чоловіка до сто п'ять літ. І вона відпустила свою служницю на волю. І вона померла в Витулії, і її поховали в гробниці її мужа Манассії, 24 і дід Ізраїля оплакав її сім днів. І вона розділила свій маєток перед своєю смертю всім кривним Манассії свого чоловіка і близьким свого роду. 25 І більше не було того, хто страшив би синів Ізраїля в днях Юдити і багато днів після її смерті.